

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2642/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Бургић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде - Васпитно поправни дом у Крушевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 396/25 од 02.04.2025. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 396/25 од 02.04.2025. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крушевцу П1 201/24 од 28.11.2024. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 97.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 201/24 од 28.11.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му на име неплаћеног одмора у току рада, за период од 01.04.2016. године до 01.05.2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена, да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 199.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 396/25 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу П1 201/24 од 28.11.2024. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име дуга по основу неплаћеног одмора у току рада, за период од 01.04.2016. године до 01.05.2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

С обзиром на то да је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене и у утуженом периоду је био распоређен на радно место обезбеђења лица лишених слободе у затворском одељењу. Рад је био организован на тај начин да двојица радника обезбеђују рад у две смене, односно 12 сати у дневној смени и 12 сати у ноћној смени. Тужилац је имао право на одмор у току рада у трајању од 60 минута, у складу са одлуком туженог да запослени у служби за обезбеђење користе паузу у току дневног рада у трајању од 60 минута, у интервалу од 14 до 15 часова. Тужилац је био упознат са том наредбом, али није користио паузу за рад, ни у дневној, ни у ноћној смени, већ је обављао послове свог радног места без коришћења паузе, јер тужена није организовала рад на начин да тужилац може да користи одмор у току рада. Висина потраживања утврђена је вештачењем као увећана зарада по основу прековременог рада и ноћног рада, што чини 26 % од основне зараде по Посебном колективном уговору за државне органа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужена незаконито ускратила тужиоцу право на дневни одмор у току рада у трајању од једног сата у свакој смени и да је дужна да му плати још један додатни сат који је радио, а који је био предвиђен за дневни одмор, па је усвојио тужбени захтев као основан, у висини увећања плате од 26% основне зараде за ноћни рад и 26% зараде за прековремени рад, сходно Посебном колективном уговору за државне органе.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев као неоснован, применом одредбе члана 64. став 5. Закона о раду, с обзиром да је тужиоцу исплаћена пуна зарада за рад у сменама које радно време обухвата и време коришћења паузе у току рада.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је неправилно применио материјално право.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05 ... 95/18), прописано је да државни службеник има право на одморе и одсуства према општим прописима о раду и Посебном колективном уговору.

Одредбом члана 34. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 25/15), запослени има право на додатак на основну плату за рад од 22,00 сата до 06,00 сати наредног дана (рад ноћу). За рад ноћу, запосленом припада основна плата увећана за 26% за сваки сат рада ноћу. Одредбом члана 11. истог Колективног уговора, прописано је да запослени који

ради дуже од пуног радног времена, али не дуже од дванаест часова дневно, има право на одмор у току рада од 60 минута. Ставом 2. истог члана, прописано је да за време коришћења одмора у току рада запослени има право да напушта радно место и просторије државног органа осим ако посебним прописима није друкчије одређено.

Према одредби члана 64. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...95/18) прописано је да запослени који ради најмање шест часова дневно, има право на одмор у току дневног рада у трајању од најмање 30 минута, а према ставу 2. истог члана, запослени који ради дуже од четири, а краће од шест часова дневно, има право на одмор у току рада у трајању од најмање пет минута. Ставом 3. истог члана, прописано је да запослени који ради дуже од десет часова дневно има право на одмор у току рада у трајању од најмање 45 минута, док је одредбом члана 4. истог закона, прописано да се одмор у току дневног рада не може користити и на почетку и на крају радног времена. Према ставу 5. истог члана, време одмора из става 1. – 3. овог члана урачунава се у радно време.

Имајући у виду наведене норме, обавеза послодавца је да запосленом омогући одмор у току рада, у времену у зависности од трајања дужине смене, односно часова колико ради. Обавеза послодавца је да организује одмор и да се одмор урачунава у радно време, а да запослени при том не трпи последице природе посла који обавља на штету својих законом предвиђених права. У конкретном случају, тужилац је у спорном периоду радио чак и у времену када је требало да користи одмор у току рада, па је правилно првостепени суд закључио да има право и на зараду за тако обављени рад, јер му се то време урачунава у време рада, али исто тако и право на накнаду штете због неостварене накнаде за одмор у току рада. Правилно је првостепеном одлуком обавезана тужена да тужиоцу исплати накнаду штете из разлога што је тужена поступала супротно дужности забране проузроковања штете тужиоцу поступајући противно законској одредби да му омогући одмор у току рада, а све због природе посла који тужилац обавља.

Са изложеног, а применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, то му применом члана 153, 154. и 165. став 2. ЗПП, припадају и трошкови ревизијског поступка од 97.500,00 динара и то за састав ревизије 27.000,00 динара и судске таксе на ревизију од 28.200,00 динара и одлуку по ревизији 42.300,00 динара, применом важеће АТ и ТТ.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић